

Chirocontact

Contactblad van de vleermuizenwerkgroep van
Natuurpunt vzw

19^e jaargang nr. 2

Vleermuizenwerkgroep

Voorzitter: Alex Lefevre

Klissenhoek 85, 2290 Vorselaar, 014 51 62 01

vleermuizenalex@yahoo.com

Secretaris:

Penningmeester: Kris Boeckx

Koeneind 13, 2440 Geel, 014 59 26 26

Kris.boeckx@vleermuizeninfo.be

Provinciale coördinatoren

West-Vlaanderen: Bob Vandendriessche

Begoniastraat 26, 8020 Oostkamp, tel: 0477 75 74 91

bob.vandendriessche@natuurpunt.be

Oost-Vlaanderen: Daan Dekeukeleire

Polderdreef 37, 9840 De Pinte, 0474 48 89 79

daan.dekeukeleire@gmail.com

David Galens

Hoogstraat 28, 9820 Merelbeke, 0474 22 93 12

david.galens@gmail.com

Antwerpen: Filip Borms

Roosendaalbaan 21, 2920 Kalmthout, 03 666 15 56

filipborms@hotmail.com

Limburg: Ghis Palmans

Volmolenstraat 1, 3910 Neerpelt, 011 64 82 74

ghis.palmans@dxadsl.be

Brabant:

Contactpersoon Natuurpunt

Wout Willems

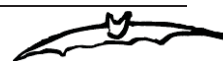
Coxiestraat 11, 2800 Mechelen, , 015 29 72 68

Wout.willems@natuurpunt.be

Wie jonger is dan 25 en interesse heeft in vleermuizen, kan ook contact opnemen met de vleermuizenwerkgroep van JNM

JNM, Kortrijksepoort 192, 9000 Gent, 09 223 47 81

zwg@jnm.

Allerlei

Vleermuizen begluren parende vliegen!

(BCI via journal Current Biology)

Soms is seks voor vliegen een risico volle bezigheid! Uit recent onderzoek blijkt dat franjestaarten parende vliegen lokaliseren en buit maken door te luisteren naar het brommend geluid voortgebracht door een aan de arbeid zijnde mannetjesvlieg. Met als resultaat een dubbele maaltijd: twee vliegen in één klap! Het onderzoek vond plaats in een koestal in Duitsland waarin een kolonie franjestaart vleermuizen huisde.

Gedurende meerdere jaren werd vastgesteld dat zowat een vierde van de copulerende vliegen door de vleermuizen aangevallen en in zowat 60 % van de gevallen gevat werden. Vliegen die enkel tegen het plafond hingen, werden daarentegen met rust gelaten. In hun drift om zich voort te planten, zijn de parende vliegen minder waakzaam. Op dat ogenblik zijn het dan

ook gemakkelijke prooien. Vleermuizen maken gebruik van echolocatie bij het jagen. Ze zenden zelf hoogfrequente geluidjes uit die weerkaatsen op obstakels en eetbare insecten. Alleen blijkt dit systeem minder efficiënt bij het vinden van prooien op oppervlaktes zoals een bladerdek of plafond. De zachte echo van de vlieg wordt dan gemaskeerd door de grotere en hardere echo van de achtergrond. Maar door te luisteren naar het geluid gemaakt door de verliefde vliegen hebben ze echolocatie niet nodig om ze te vinden. Als proef werd een CD met paargeluiden afgespeeld met als gevolg een groot aantal vleermuizen aanvallen op de CD speler.

Verschillen in de kromming van echolocatiepulsen bij meervleermuis en watervleermuis

(Marc Van De Sijpe)

Inleiding

Van de 9 *Myotis* soorten die in onze streken voorkomen, zijn er maar 2 die langdurig laag boven het wateroppervlak vliegen : meervleermuis en watervleermuis. De franjestaart kan af en toe ook laag boven water vliegen, maar heeft dan een ander vliegpatroon. Ze wijzigt de as van het lichaam continu en kan ook in hele kleine cirkeltjes vliegen dankzij de behendige vlucht. Het resultaat is een grilliger vlucht dan de 2 eerstgenoemde soorten die (tijdens de zoekfase) de lichaamsas evenwijdig met het wateroppervlak houden en dus in een horizontaal vlak vliegen. De waarneming van biotoop en jachtgedrag laag boven water maakt de identificatie eenvoudiger dan bij de meeste andere *Myotis* soorten. Meervleermuizen en watervleermuizen vliegen op vliegroute ook over land, en af en toe blijven ze er een tijdje jagen. Beide soorten kan men dan ook tegenkomen in dorpen, langs bomenrijen, in weiden en hooilanden, bossen en parken, langs bosranden, enz... Dan wordt de kans op verwarring met andere *Myotis* soorten alleen maar groter.

De grotere meervleermuis gebruikt vaak langere echolocatiepulsen met een QCF deel (smakken, natte geluiden in heterodyne rond 35 kHz) en heeft een lagere piekfrequentie dan de watervleermuis. Zodra de pulsreeksen ook enkele langere signalen met QCF bevatten is de meervleermuis gemakkelijk herkenbaar, na analyse van spectrogrammen van tijdexpansie-opnamen of ook direct in het veld met heterodyne. Toch is het niet altijd evident om verwarring te vermijden, want meervleermuizen kunnen ook reeksen met alleen korte pulsen gebruiken (droge geluiden in heterodyne), waarbij de piekfrequentie in de buurt komt van die van de watervleermuis (ca 40 kHz). En de watervleermuis kan, weliswaar in zeldzame gevallen, vrij lange echolocatiepulsen gebruiken (tot ruim 10 ms) die lichtjes smakkend klinken in heterodyne en met een lagere piekfrequentie (35-38 kHz).

De startfrequenties die men in het spectrogram waarneemt zijn sterk afhankelijk van de kwaliteit van de microfoon, de instelling van het spectrogram, én ook van de afstand tot de vleermuis. Hoge frequenties dempen sneller in de atmosfeer dan lage frequenties en gaan sneller verloren. Hoe verder de vleermuis van de microfoon vloog, hoe meer kans dat de hoge frequenties verloren gaan, en hoe lager de (schijnbare) startfrequentie. De startfrequenties zijn het hoogste voor pulsduren in het bereik van 2-5 ms. Als de pulsduur kleiner wordt dan 2 ms of groter dan 5 ms daalt de startfrequentie meestal. Zowel meervleermuizen als watervleermuizen kunnen startfrequenties rond 100 kHz bereiken. Daarom is de startfrequentie een weinig bruikbaar kenmerk voor het onderscheid tussen deze 2 soorten. De startfrequentie wordt wel interessant voor het onderscheid met andere *Myotis* soorten die typische jagers zijn van gesloten milieus op het land (baardvleermuizen, franjestaarten, ingekorven vleermuizen, ...). Deze laatste gebruiken (veel) hogere startfrequenties dan water- en meervleermuizen.

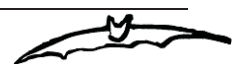
De eindfrequenties zijn sterk afhankelijk van pulsduur, biotoop en individu. Watervleermuizen en meervleermuizen hebben meestal eindfrequenties tussen 25 en 30 kHz. Soms kan de eindfrequentie hoger zijn (30-40 kHz). Als de watervleermuis laag boven open water vliegt en vrij lange pulsen gebruikt, kan de eindfrequentie soms lager worden (18-20 kHz).

Door de grote variatie is toch een beetje voorzichtigheid geboden bij het determineren van meervleermuizen en watervleermuizen d.m.v. de traditionele parameters van hun echolocatiegeluiden zoals pulsduur, interpuls interval, startfrequentie, eindfrequentie, piekfrequentie. Zichtwaarneming van boven water jagende dieren kan de akoestische identificatie helpen : de meervleermuis is merkbaar groter, het verschil is vooral opvallend als de dieren dichtbij de waarnemer voorbij passeren.

De pulskromming zoals die in het spectrogram te zien is, kan als een bijkomend kenmerk voor de identificatie van soorten gebruikt worden, naast de traditionele parameters. Na het bekijken van een groot aantal opnamen van beide soorten onder uiteenlopende omstandigheden blijkt namelijk dat in veel gevallen meervleermuizen en watervleermuizen een eigen, en goed herkenbaar type kromming gebruiken. Hoewel de vorm van de kromme ook verandert met de pulsduur, blijft het basisconcept voor beide soorten behouden. Om dit te verduidelijken is ervoor gekozen om pulsen met (bijna) identieke pulsduur twee per twee te vergelijken. Het typische kenmerk van de watervleermuispuls is een brede middenzone van het signaal met een gelijkmatige helling die minder steil is als het begin- en eindstuk. De middenzone is zelfs al bij vrij korte pulsen (3 tot 5 ms) zichtbaar. Meervleermuizen rekken een smallere frequentieband uit, waardoor een vlak deel in de puls ontstaat rond 35 kHz. In veel gevallen is er bij meervleermuizen geen middenzone omdat deze soort de helling heel geleidelijk doet verminderen, zodat een gave kromme ontstaat. Naarmate de pulsduur toeneemt, wordt het vlak deel langer en vanaf een zekere pulsduur ontstaat hier QCF. Maar ook bij relatief korte pulsen wordt het begin van de afvlakking al zichtbaar. Hieronder overlopen we enkele voorbeelden van de pulsen van meervleermuizen en watervleermuizen in het spectrogram. Om geen appels met peren te vergelijken zijn alle onderstaande afbeeldingen gemaakt van spectrogrammen met dezelfde schaal (200 ms x 200 kHz) en FFT size (512).

Voorbeeld 1 : laag boven water vliegende dieren, pulsduur 10 ms

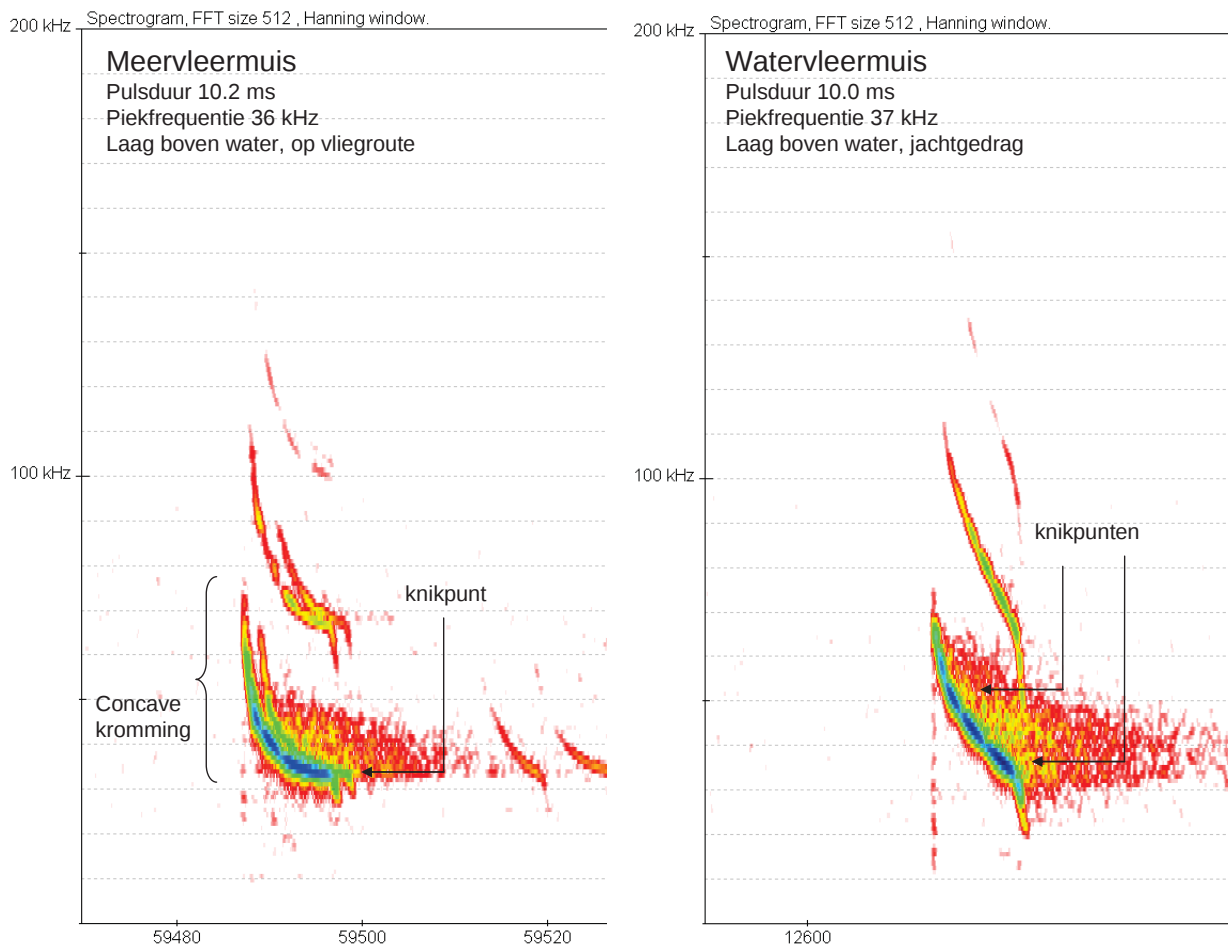
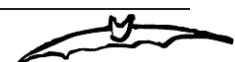
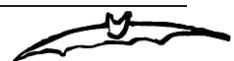

Fig 1, links: een echolocatiepuls van een meervleermuis die 's avonds op vliegroute voorbijvliegt over een brede poldervaart. Rechts: een echolocatiepuls van een watervleermuis, jagend boven een brede vestinggracht na middernacht in de zomer, bij goede weersomstandigheden. Hoewel de pulsduur en piekfrequentie heel gelijkaardig zijn, is de kromming helemaal anders. Bij de meervleermuis (links) is er 1 duidelijk knikpunt waarneembaar, bijna op het einde van de puls. De frequentie daalt eerst snel, maar vervolgens steeds langzamer tot aan het knikpunt, waarna de frequentie nog even steil daalt. Het gedeelte van de puls boven het knikpunt vormt een mooie concave kromme waarbij de frequentiedaling heel geleidelijk afneemt. Net boven het knikpunt daalt de frequentie zodanig langzaam dat een QCF deel ontstaat. Het QCF ligt bij deze puls op 35 kHz. Bij de watervleermuis (rechts) zijn twee knikpunten te zien. In het eerste deel, van de start tot het bovenste knikpunt, daalt de frequentie snel. In het tweede deel, tussen de twee knikpunten daalt de frequentie langzamer, maar wel aan een min of meer constant tempo. In het derde deel daalt de frequentie dan weer veel sneller. Net boven het onderste knikpunt is de helling bij de watervleermuis nog heel wat steiler dan bij de meervleermuis. De puls wordt dus gelijkmatig uitgerekt in een bredere frequentiezone tussen de twee knikpunten. Op die manier kan de watervleermuis een pulsduur tot ruim 13 ms bereiken, maar in geen van deze gevallen ontstaat QCF. De eindfrequentie is lager bij de watervleermuis dan bij de meervleermuis (resp 20 vs. 28 kHz). Het laatste FM deeltje op het einde van de puls is korter bij de meervleermuis dan bij de watervleermuis. Meervleermuizen die 10 ms lange pulsen uitzenden kunnen soms ook hoekige pulsen gebruiken met twee of meer knikpunten, in plaats van de concave kromming in dit voorbeeld. De (onderste) twee knikpunten liggen dicht bij elkaar dan bij de watervleermuis en de zone tussen de (onderste) twee knikpunten is bij de meervleermuis

minder steil. De pulsen van ca 10 ms van beide soorten klinken als licht smakkende, natte geluiden in heterodyne. Bij de meervleermuis vindt men gemakkelijk de nulfrequentie rond 35 kHz, waar de toonhoogte van het smakkende geluid erg laag wordt (dof geluid). Bij de watervleermuis ontbreekt een frequentie waar het geluid dof wordt. Het smakkende geluid klinkt min of meer hetzelfde, en redelijk hoog van toon, ongeacht het op 35, 40 of 45 kHz beluisterd wordt.

Het is overigens heel uitzonderlijk dat de watervleermuis pulsen gebruikt met een pulsduur > 8 ms. Het jachtgedrag waarbij ca 10 ms lange pulsen gebruikt worden, valt samen met mooi weer in de tweede helft van het seizoen (midden van de zomer tot vroege herfst) waarbij ook veel grote insecten 's nachts boven en aan de rand van het water rondvliegen. Uit de combinatie van zichtwaarnemingen met een nachtkijker en geluidsopnamen bleek dat er een opvallende gelijkenis is met een type jachtgedrag dat bij de meervleermuis veel vaker voorkomt. Een vrij snelle en rechte vlucht laag boven water tijdens de zoekfase, waarbij stilteperioden afgewisseld worden met plotse luide pulsreeksen. Bij de watervleermuis worden de langste pulsen van ca 10 ms telkens aan het begin van een nieuwe pulsreeks uitgezonden na het doorbreken van de stilte. Naarmate de pulsreeks verder loopt, verdwijnen de langste pulsen en verschijnen de gangbare kortere pulsen. De vleermuizen schieten af en toe plots omhoog tot 1 à 2 m. Er zijn lange feeding buzzes terwijl ze een groot insect achtervolgen. Deze feeding buzzes zijn opvallend langer dan wanneer ze kleine insecten van het oppervlak afscheppen. Bij de meervleermuis kunnen de pulsen wel nog dubbel zo lang worden, de vliegsnelheid is nog een stuk hoger en de achtervolgingsvlucht (feeding buzz) duurt nog langer en de vleermuis klimt vaak nog hoger in de lucht boven het water. Het hoger beschreven gedrag van de watervleermuis is dus een miniatuur versie van het gedrag van de meervleermuis.

Voorbeeld 2 : boven land vliegende dieren, pulsduur 7 ms

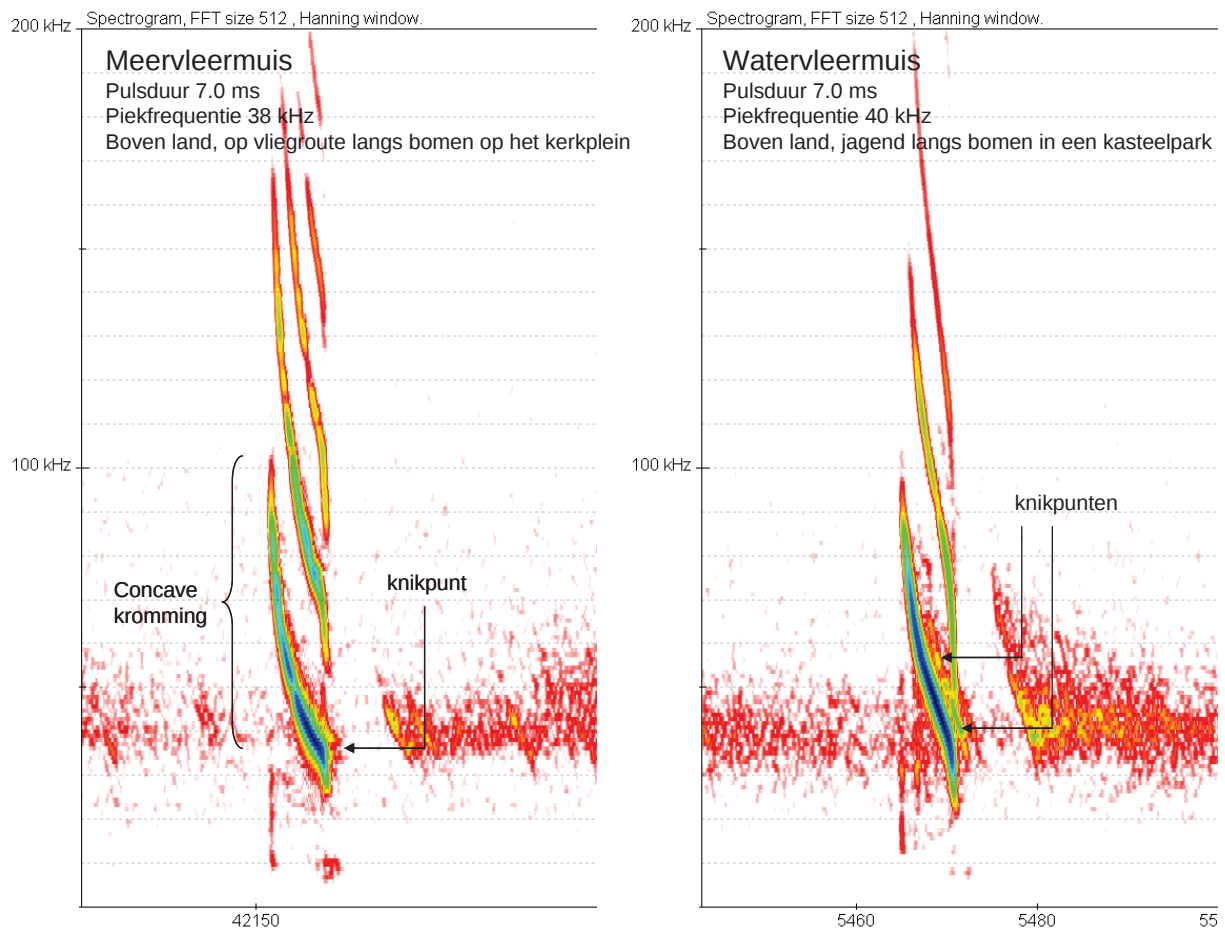

Fig 2 links : een echolocatiepuls van een meervleermuis die 's avonds kort na het uitvliegen uit de kolonieplaats vliegt (kerkzolder) en over een kerkplein op vliegroute voorbijkomt. Rechts : een watervleermuis die 's avonds kort na uitvliegen uit een holle boom blijft jagen langs een houtkant met hoge bomen (regelmatige feeding buzzes verraden de jachtactiviteit), alvorens verder te trekken naar een grote vijver. In beide gevallen vliegen de vleermuizen in halfopen milieu. De pulsduur is identiek, de piekfrequentie is een beetje lager bij de meervleermuis. Opnieuw is het verschil in kromming opvallend. De meervleermuispuls heeft 1 knikpunt op het einde en de frequentie daalt eerst snel en vervolgens geleidelijk langzamer tot aan het knikpunt. Bij de watervleermuis is terug sprake van twee knikpunten en drie delen met verschillende helling. In het eerste en derde deel daalt de frequentie snel, in het middendeel tussen de knikpunten is de daling langzamer. In het middendeel daalt de frequentie aan een constant tempo. De pulsen zijn nu te kort om nog smakkende geluiden in heterodyne op te leveren, het zijn in de beide gevallen droge geluiden. De eindfrequentie is bij de watervleermuis lager en het FM einde na het laatste knikpunt is langer (grotere bandbreedte). De startfrequenties zijn gelijkaardig (ca 100 kHz).

Voorbeeld 3 : laag boven water vliegende dieren, pulsduur ca. 6 ms

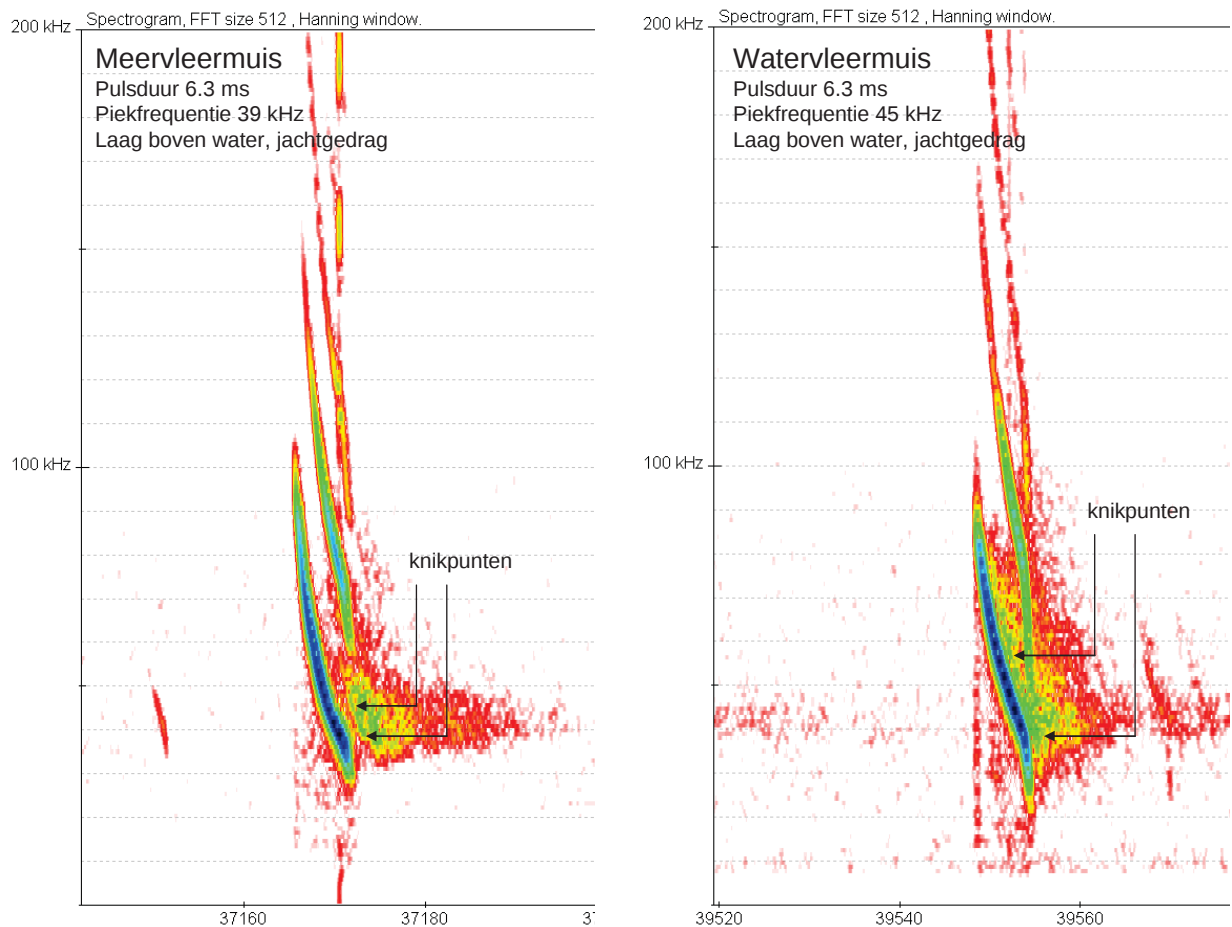

Fig 3 links : echolocatiepuls van een meervleermuis die in de zomer laag boven een brede vaart jaagt. De vleermuis jaagt snel en rechtlijnig over de vaart en achtervolgt af en toe grote insecten. Tijdens de zoekfase wisselt de vleermuis stilteperioden af met plotse luide pulsreeksen met overwegend lange pulsen. Wanneer de vleermuis de oeverlijn nadert of een prooi achtervolgt wordt de pulsduur korter. De afgebeelde puls is een kortere puls tijdens een van de benaderingsfases. Rechts : echolocatiepuls van een watervleermuis die 's avonds boven een kasteelvijver jaagt in een park. Beide pulsen hebben twee knikpunten, maar bij de meervleermuis liggen de knikpunten (ca 38 en ca 45 kHz) dichterbij elkaar dan bij de watervleermuis (ca 38 en ca 58 kHz). Daardoor is het verschil in kromming opnieuw goed waarneembaar in het spectrogram. De piekfrequentie is lager bij de meervleermuis, de eindfrequentie is lager bij de watervleermuis en het FM einde na het laatste knikpunt is ook langer (grotere bandbreedte). De startfrequenties zijn gelijkaardig (ca 100 kHz).

Voorbeeld 4 : boven land vliegende dieren, pulsduur ca 5 ms

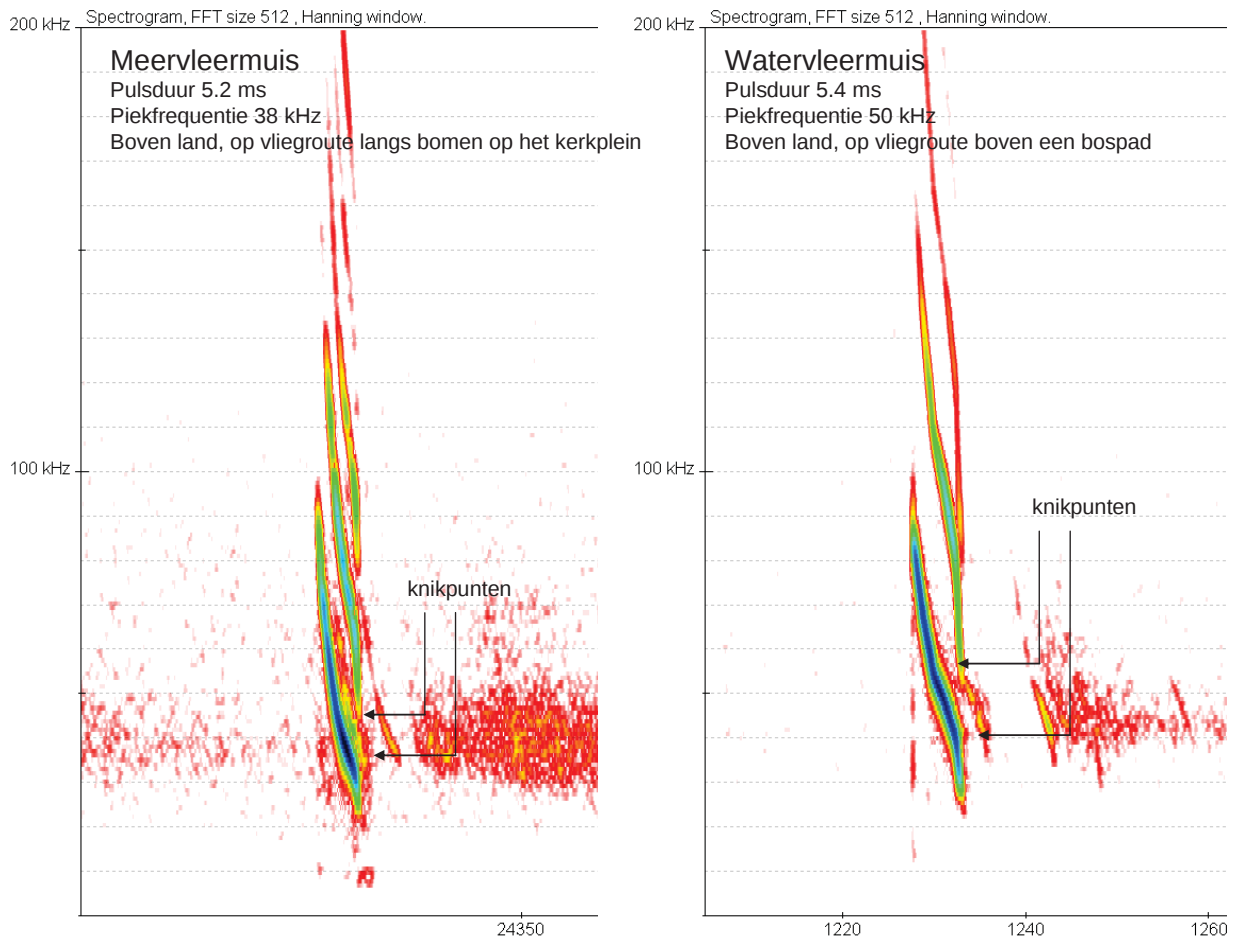
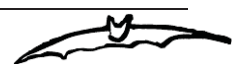

Fig 4 links : een echolocatiepuls van een meervleermuis die 's avonds kort na het uitvliegen uit de kolonieplaats vliegt (kerkzolder) en nabij bomen aan de rand van het kerkplein op vliegroute passeert. Fig 2 rechts : een watervleermuis die 's avonds boven een bospad op vliegroute voorbijvliegt in de richting van een bosvijver. Dezelfde verschillen zijn nu opnieuw zichtbaar : andere pulskromming, de knikpunten liggen verder uit elkaar bij de watervleermuis, de piekfrequentie is lager bij de meervleermuis, het FM deel na het laatste knikpunt heeft een grotere bandbreedte bij de watervleermuis. Startfrequenties en eindfrequenties zijn gelijkaardig. In heterodyne hoort men droge geluiden in beide gevallen.

Voorbeeld 5 : laag boven water vliegende dieren, pulsduur ca 3 ms

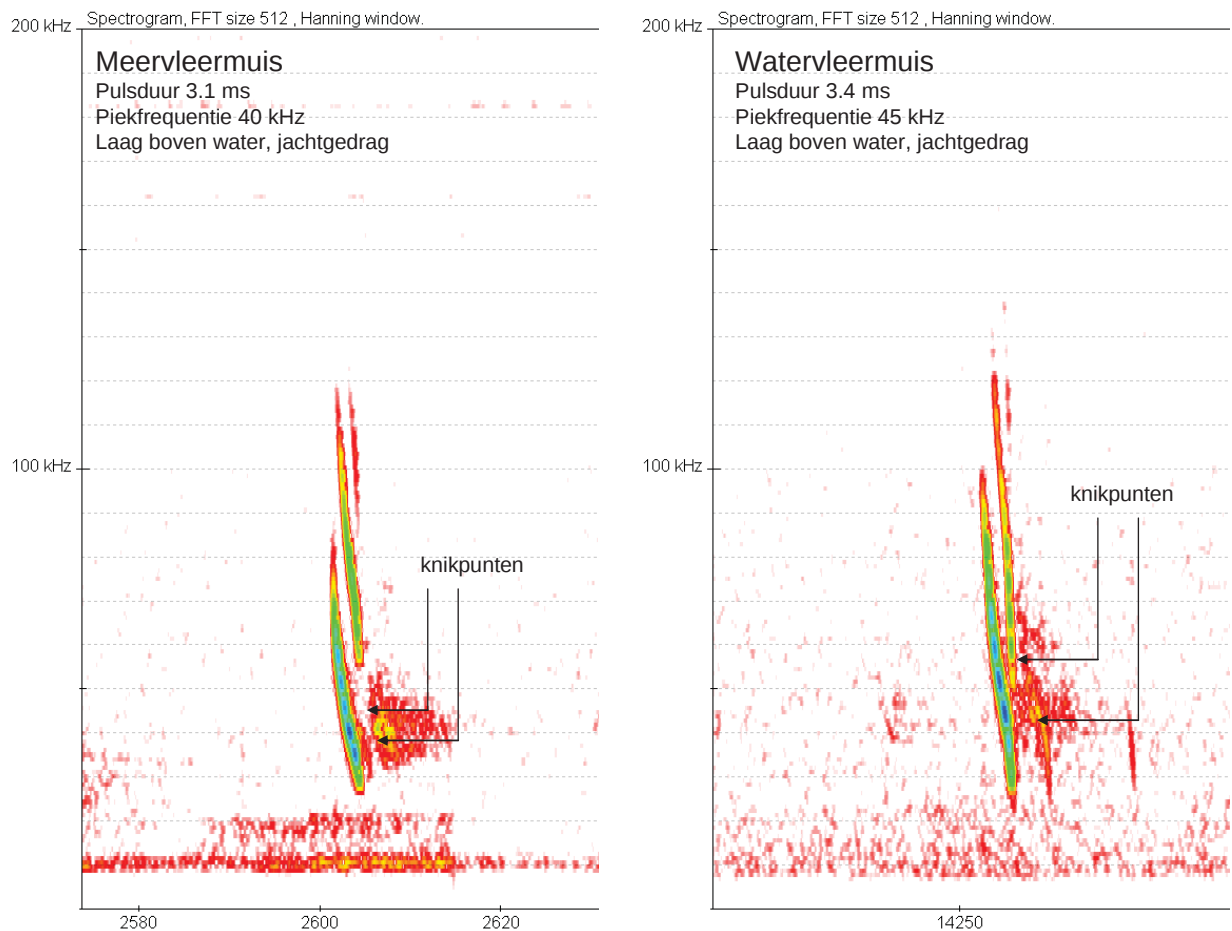

Fig 5 links : een korte echolocatiepuls van een meervleermuis tijdens een benaderingsfase van de jachtvlucht laag boven het wateroppervlak van een vaart. Fig 5 rechts : korte echolocatiepuls van een watervleermuis tijdens een benaderingsfase van de jachtvlucht laag boven het wateroppervlak van een kasteelvijver. Naarmate de echolocatiepulsen steeds korter worden tijdens de vlucht dicht bij obstakels of bij de benadering van een prooi, wordt de kromming minder uitgesproken. In dit geval zijn de pulsen nog maar zo'n 3 ms lang. Toch zijn de krommingsverschillen en de knikpunten nog waarneembaar.

Samenvatting :

In veel gevallen kan men echolocatiepulsen van meervleermuis en watervleermuis van elkaar onderscheiden aan de hand van de kromming en vorm die in het spectrogram te zien is, ongeacht of de dieren laag boven water of boven land vliegen. Het onderscheid is niet alleen duidelijk bij de middellange pulsen, maar ook bij kortere pulsen (droge geluiden in heterodyne). Voor elk van de soorten verandert de kromming (helling) van de puls mee met de pulsduur: om alle pulsvormen te kunnen herkennen en vergelijken moet men dus een bibliotheek aanleggen met typische signalen voor alle pulsduren die deze soort regelmatig gebruikt. Door veel voorbeeldopnamen te bekijken in spectrogrammen met dezelfde schaal, worden de hersenen getraind in het herkennen van de beelden. Na verloop van tijd zullen ze de beelden steeds gemakkelijker herkennen, net zoals dat ook met geluiden kan (methode

Barataud). Natuurlijk zijn er ook opnamen waar de pulskrommingen minder typisch zijn. De vormen zijn ook gemakkelijker herkenbaar als de pulsen luid zijn en een goede signaal-ruis verhouding hebben, dus opnamen waarbij de dieren dicht bij de microfoon vlogen.

Watervleermuis mist twee vingerkootjes

Kris Boers

In de nazomer van 2010 werd in een tiental fortten van de fortengordels rond Antwerpen onderzoek gedaan naar zwermende vleermuizen. Het doel van het onderzoek bestond erin om

uit te maken of vleermuizen de fortten gebruiken om te zwermen, en zo ja, waar en hoe ze dat precies doen (zie artikels en rapport daarover). Op 2 september vingen we in het Fort van Steendorp een bijzonder dier. Geen zeldzame soort, maar wel een watervleermuis met een handicap. Deze vleermuis miste aan de rechtervleugel 2 vingerkootjes van de

tweede vinger. De linkervleugel zag er volledig normaal uit.

Om helemaal correct te zijn kunnen we beter zeggen: het dier miste de hele tweede vinger aan de rechterzijde. Het stuk been dat nog aanwezig was, is eigenlijk het middelhandbeen.

De vlieghuid had zich helemaal aan deze bijzondere situatie aangepast, en het dier leek geen hinder te ondervinden van deze missende vinger. Het betrof een seksueel actief mannetje en had een gewicht van 7,4 gram. In vergelijking met de andere dieren die op ongeveer hetzelfde tijdstip (vroeg op de avond) zijn gevangen, woog dit dier net iets onder het gemiddelde. Ook waren er geen andere tekenen die erop zouden wijzen dat het dier niet in goede gezondheid zou verkeren.

Benieuwd of er nog mensen zijn die al dieren met dergelijke handicaps hebben gevonden.

Vandalen stichten brand in Vleermuizenreservaat

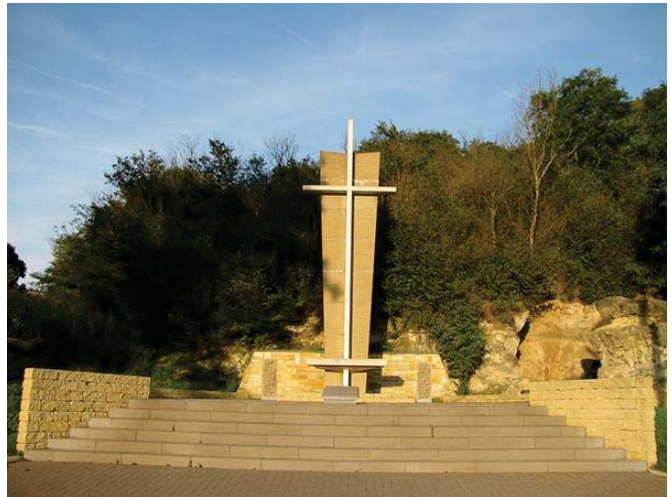

Onbekende vandalen stichtten brand in de mergelgroeve van de Roosburg in Zichen-Zussen-Bolder.

De daders maakten een vuurtje en dat richtte heel wat schade aan. Buiten aan de poort zijn de brandsporen duidelijk zichtbaar en in de groeve zelf is er veel rookschade. De lokale politie Bilzen-Hoeselt-Riemst en de gerechtelijke politie van Tongeren startten inmiddels een onderzoek op. Van de brandstichters ontbreken nog alle sporen.

De Roosburggroeve is onder meer bekend vanwege de vele vleermuizen die er hun winterslaap houden. De groeve is een vleermuizenreservaat en door de hevige rookontwikkeling zijn de diertjes wellicht gestoord in hun slaap en in het slechtste geval omgekomen. Dat moet echter nog onderzocht worden.

In de groeve vond op 23 december 1958 nog een ramp plaats. De mergelberg stortte toen in en daarbij stierven achttien mensen.

Uit de krant

van onze mediawatcher Wout Willems

Uit Het Laatste Nieuws van 6 maart 2013

Natuurpunt sluit oorlogsbunkers af na illegale fuif

Natuurpunt Antwerpen-Noord heeft besloten om de twee oorlogsbunkers aan het NMBS-rangeerstation bij Ekeren zo snel mogelijk af te sluiten met metalen poorten. Nog maar een dikke week geleden hielden tientallen Nederlanders in een van de forten een illegale fuif, waardoor zeldzame vleermuizen die er hun winterslaap hielden, op de vlucht moesten. "Er gebeuren meer dingen die het daglicht niet mogen zien, daarom sluiten we ze nu volledig af." De twee bunkers die bekend staan als 'De Ekerse Fortjes' naast de A12-Havenweg tussen de slibbergen zullen zo snel mogelijk afgesloten worden met een zware metalen deur die vandalismebestendig is. "De NMBS en wijzelf hadden wel vaker weet van illegale fuiven zoals onlangs. De deuren liggen klaar, we moeten ze alleen nog installeren", zegt Willy Ibens van Natuurpunt die de bunkers beheert. Bijna twee weken geleden zag een passant in een van de 'Ekerse Fortjes' een bende van zo'n 40 Nederlanders kisten aanslepen. "Dat was daar een goed feestje met raar volk", verklaarde de getuige toen anoniem. Maar door het feestgedruis zijn de vleermuizen verstoord geraakt. Wanneer de metalen afsluiting geïnstalleerd is, zijn de vleermuizen nog de enige die binnenkunnen via de tralies aan de ramen en via een gleuf boven aan de metalen poort. Natuurpunt Antwerpen-Noord zal wel geen klacht indienen tegen de fuivers. (JBW)

Uit Het Nieuwsblad van 25 maart 2013

Nestkasten om vleermuizen in gekapte Blakken te houden

Er zijn 75 kasten opgehangen in 50 bomen.

De Vleermuizenwerkgroep Natuurpunt heeft dit weekend samen met ANB en boswachter Kim Rubben een eerste lading vleermuisnestkasten opgehangen in het bos van Provinciaal Domein Den Blakken. Ze kregen daarbij de hulp van de brandweer. Het ophangen van de kasten kadert is een experiment dat opgezet wordt naar aanleiding van de geplande kapping in het bos. 'Bij het kappen zullen vooral Amerikaanse eiken sneuvelen', zegt Davide Galens van de vleermuizenwerkgroep. 'Deze boomsoort is door zijn structuur - er komen vlugger holtes in - de kolonieboom bij uitstek voor vleermuizen. Die holtes worden door spechten gemaakt en Amerikaanse eik geniet met z'n een zachtere vezelstructuur de voorkeur. In Den Blakken zitten kolonies grootoor-, water- en rosse vleermuizen, een 50-tal in totaal. Eens de Amerikaans eiken weg, is de kans reëel dat ze wegtrekken.

Vandaar het experiment met de nestkasten, om de vleermuizen in Wetteren te houden.

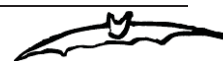
Uit Het Nieuwsblad van 26 maart 2013

Vlaamse overheid maakt plan voor Gasthuisvelden

De Vlaamse overheid gaat een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) opmaken voor landbouw en bosuitbreiding in het gebied Gasthuisvelden-Donderheide.

Het gebied Gasthuisvelden-Donderheide ligt op de grens van de gemeenten Sint-Katelijne-Waver, Lier en Duffel. Het gaat om een landbouw- en bosgebied van ongeveer 600 ha tussen de dorpskern van Sint-Katelijne-Waver en het fort van Koningshooikt. De Vlaamse Overheid gaat voor het gebied een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) uitwerken. Dit zal gebeuren in nauw overleg met de betrokken gemeentebesturen, de provincie en vertegenwoordigers van lokale landbouw- en natuurorganisaties.

Het doel van de plannen is vast te leggen in welke delen van het gebied de bestaande landbouwbedrijven verder kunnen blijven werken en waar er onbebouwde ruimte moet behouden blijven. Daarnaast zal er gezocht worden naar ruimte voor ongeveer 25 ha bosuitbreiding dat aansluitend bij de bestaande Gasthuisbossen, de Brede Zijpe en het fort van Koningshooikt. Het

fort is een overwinteringsgebied voor vleermuizen en zij hebben meer bos nodig om te kunnen overleven.

In mei wil de Vlaamse Overheid met een eerste voorstel komen. Op een nieuwe vergadering in mei zal er verder overlegd worden met de gemeentebesturen en organisaties. Tegen september zou het plan moeten klaar zijn en kan er met de uitvoering begonnen worden.

Meer informatie over het overlegproces op www.vlaanderen.be/agnas. (wel)

Uit Het Laatste Nieuws van 26 maart 2013

Onderzoek naar meer bos rond fort van Koningshooikt

De Vlaamse Overheid is bezig met het opmaken van een ruimtelijk uitvoeringsplan voor het openruimtegebied 'Gasthuisvelden-Donderheide'. Dat ligt op de grens van de gemeenten Sint-Katelijne-Waver, Lier en Duffel. "Doel van het plan is vast te leggen in welke delen van het landbouwgebied de bestaande serrebedrijven verder kunnen ontwikkelen en waar er onbebouwde ruimte voorbehouden blijft voor grondgebonden landbouw, waterberging of landschapsherstel", zegt Mie Van den Kerchove van Ruimte Vlaanderen. "Daarnaast wordt gezocht naar ruimte voor ongeveer 25 ha bosuitbreiding aansluitend bij de bestaande Gasthuisbossen, de Brede Zijpe en het fort van Koningshooikt. Het fort van Koningshooikt is een overwinteringsgebied voor vleermuizen. Voor die soort is het belangrijk dat er in de omgeving van het fort meer bos komt en voldoende ecologische verbindingen zijn naar andere bossen en forten in de omgeving." De Vlaamse Overheid werkt de komende maanden de eerste concrete planvoorstellen uit. (AVH)

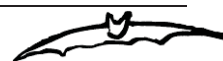
Uit de Gazet van Antwerpen van 26 maart 2013

Overheid maakt plan op voor landbouw en bosuitbreiding _KONINGSHOOIKT_LIER

Op de grens van de gemeenten Sint-Katelijne-Waver, Lier en Duffel ligt een gebied van ongeveer 600 hectare tussen de kern van Sint-Katelijne-Waver en het fort van Koningshooikt (Lier). "Doel van het plan is vast te leggen in welke delen van het landbouwgebied de bestaande serrebedrijven verder kunnen ontwikkelen en waar er onbebouwde ruimte voorbehouden blijft voor grondgebonden landbouw, waterberging of landschapsherstel. Daarnaast zal- De Vlaamse overheid is begonnen met de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) voor het openruimtegebied Gasthuisvelden-Donderheide.

len we zoeken naar ruimte voor ongeveer 25 hectare bosuitbreiding aansluitend bij de Gasthuisbossen, de Brede Zijpe en het fort van Koningshooikt.

Het fort van Koningshooikt is een overwinteringsgebied voor vleermuizen. Voor hen is het belangrijk dat er in de omgeving meer bos komt en voldoende ecologische verbindingen zijn naar andere bossen en forten in de omgeving", vertelt woordvoester Mie Van den Kerchove van

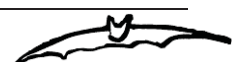
Ruimte Vlaanderen.

In overleg met de betrokken gemeentebesturen, de provincie en landbouw- en natuurorganisaties zullen onder meer het departement Ruimte Vlaanderen, het departement Landbouw en Visserij en het Agentschap voor Natuur en Bos de komende maanden de eerste concrete planvoorstellen uitwerken. CVR i i www.vlaanderen.be/agnas

Uit Het Laatste Nieuws van 27 maart 2013

Vleermuizen tellen in Veltwijckpark

Wegens gevaar voor wandelaars moeten er in het Ekerse Veltwijckpark 16 oude bomen gekapt worden. Vooraleer de bomen tegen de vlakte gaan, volgt eerst een vleermuizentelling. "In dode bomen ontstaan holten die uitermate geschikt zijn om de rosse vleermuis te herbergen", zegt Filip Borms van Natuurpunt. "Die vleermuis is ongeveer 10 centimeter groot. Voedsel halen ze tot aan de Ekerse Putten en de Schelderand. Met een hoogtewerker en een speciale camera onderzoeken we alle holten. Nadien wordt de invliegopening afgedekt met een soort klapdeurtje zodat de vleermuizen er wel uit kunnen naar niet kunnen weerkeren." (FSE)

Mededelingen Activiteiten

Giften

Het rekeningnummer waarop giften mogen gestort worden is: 293-0212075-88 van Natuurpunt. Voor de vleermuizenbescherming in Vlaanderen te ondersteunen mag het projectnummer 3171 vermeld worden. Giften vanaf 40€ zijn fiscaal aftrekbaar. Alle giften die op dit projectnummer toekomen, worden integraal gebruikt om aankopen van vleermuisreservaten te ondersteunen zoals het fort van Walen, de Schans van Smoutakker, de Steenoven te Turnhout, enz.

Abonnee Chiropcontact

Wil je Chiropcontact in de toekomst niet meer ontvangen, geef dan jouw naam en emailadres door aan vleermuizen@natuurpunt.be. Ook nieuwe abonnees voor Chiropcontact kunnen zich via hetzelfde adres aanmelden. Graag met vermelding van provincie en adres. Mededelingen en artikels stuur je best naar kris.boeckx@vleermuizeninfo.be.

Artikels Chiropcontact

Artikels voor Chiropcontact moeten aangeleverd worden in Microsoft Word, lettertype Times New Roman 12, foto's apart meeleveren. Van anderstalige artikels wordt een Nederlandstalige vertaling aangeleverd. Anders wordt het artikel niet gepubliceerd.

Uitsmijter

Slechte nummerplaat doet Batman de das om

De politie van de Amerikaanse stad Montgomery heeft een heel bijzonder iemand uit het verkeer gehaald. Niemand minder dan Batman werd door de arm der wet tegengehouden, omdat de nummerplaat van zijn wagen - een zwarte Lamborghini - niet in orde bleek. Uiteraard ging het niet om Christian Bale die zich nog eens wilde inleven in zijn rol. Wel ging het om Lenny B. Robinson, een man die in de streek bekend staat als imitator van de vleermuisheld. Lenny was met zijn Batmobiel op weg naar een lokaal kinderziekenhuis om de patiënten daar op te vrolijken, maar door de problemen met zijn nummerplaat liep hij vertraging op.

Na een kort gesprek en een waarschuwing lieten de agenten Batman weer vrij. Een woordvoerder van de politie van Montgomery County bevestigt op de Facebookpagina van de lokale politie het verhaal: "ja, Batman werd tegengehouden omdat er problemen waren met de nummerplaat van zijn Batmobiel."

